

РЕШЕНИЕ

№ 274

гр. Бургас, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Р. Ж. Темелкова

Членове: Таня Т. Русева Маркова
Йорданка Г. Майска

при участието на секретаря Стойка Д. Вълкова
като разгледа докладваното от Р. Ж. Темелкова Въззивно гражданско дело №
20222100502074 по описа за 2022 година

С решение № 2199 от 11.10.2022г., постановено по гражданско дело
№3546/2022г. по описа на Бургаския районен съд е осъдена Главна дирекция
“Гранична полиция“ на Министерство на вътрешните работи, с адрес: град
София, бул.“Княгиня Мария Луиза“ 46, да заплати на Р. Д. А., ЕГН
***** от гр.Б. сумата от 224,51 лева главница, представляваща нетния
размер на дължимото и неизплатено допълнително възнаграждение за
положен извънреден труд – общо 25,17 часа, получен след преизчисляване с
коэффициент 1,143 на нощен труд от 176 часа в дневен, за периода от
16.01.2020г. до 10.07.2020г, ведно мораторна лихва в размер на 45,89лв за
периода от падежа –последният ден на месеца, следващ съответното изтекло
тримесечие до 31.05.2022г, и законна лихва върху главницата, считано от
01.06.2022г. до окончателното ѝ изплащане.

Главна дирекция “Гранична полиция“ на МВР е осъдена да заплати на
Р. А. сумата от 300 лева съдебно-деловодни разноски, както и да заплати по
сметка на Бургаския районен съд д.т. в размер на 100 лева и 80лв за ССЕ .

Против постановеното решение е постъпила въззивна жалба от Главна дирекция „Гранична полиция“ – МВР, чрез юрисконсулт Красимира Иванова, съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Цар Асен“ № 4. Въззивникът твърди, че решението на БРС е неправилно поради нарушение на материалния закон и е необосновано. Заявява, че за процесния период ищцата е изпълнявала служебните си задължения на смени, съгласно месечни графици и при изчисляване на времето, което е отработила, съответно е компенсирал положеният извънреден труд, на основание чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР. Сочи, че ищцата има качеството държавен служител в системата на МВР, по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР и нейният статут се урежда от ЗМВР. Посочва още, че в системата на МВР има и служители по чл.142, ал.1, т.2, които също са държавни служители, чийто статут се урежда от ЗДСл, както и лица по трудови правоотношения, които се регулират от КТ. За всяка една от трите групи служители има специални правни норми, които уреждат техните правоотношения във връзка с полагането на труд. В жалбата се сочи, че предвид специфичната правна уредба, когато законодателят е счел, че тя следва да е идентична с тази в КТ, то препращането е пряко, чрез посочване на конкретните правни норми – напр.чл. 38а, ал.3 от ЗДСл препраща към чл.137 и ч.285 КТ; чл.180, ал.1 – ал.4 от ЗМВР препраща към КТ относно отпуските и специалната закрила на някои категории държавни служители към КТ; чл.88, ал.2 от ЗМВР препраща към чл.140, ал.3 и ал.4 от КТ.Нито в ЗМВР, нито в ЗДСл има непряко „съответно“ препращане към нормите на КТ.

Приложима по конкретното правоотношение на ищцата е нормативната уредба по ЗМВР и по-специално издадената от Министъра на вътрешните работи Наредба №8121з-36/07.01.2020г. за реда за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в Министерството на вътрешните работи.Тази наредба урежда еднаква материя с НСОПЗ, Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, както и Наредбата за работното време, почивките и отпуските. Поради това счита, че правоотношението между ищцата и дирекцията се урежда от специалните разпоредби на ЗМВР и наредбите, издадени въз основа на него, които са специални по отношение на КТ и ЗДСл.В чл.187, ал.3 ЗМВР е предвидено, че

при работещите на смени, работното време се изчислява сумарно за тримесечен период, както и че е възможно полагането на труд между 22.00.ч. и 6.00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период, т.е. налице е разлика с нормалната продължителност на нощния труд според КТ, която е до 7 часа. Подобно ограничение липсва в ЗМВР, поради спецификата на функционалните задължения на служителите в МВР по чл.142,ал.1, т.1 ЗМВР.Изложени са съображения за различното третиране на обема на полагания извънреден труд по КТ и ЗМВР. Поради тези завишени изисквания в сравнение с работещите по трудови правоотношения, за служителите в МВР са предвидени редица изброени в жалбата компенсационни механизми, от които останалите работещи не могат да се ползват. В нормативните актове, регламентиращи трудовите правоотношения, служебните правоотношения и тези на държавните служители –полицейски органи е предвидено идентично заплащане на нощния труд от 1лв на час. Начинът за изчисляване на нормалната продължителност при сумирано отчитане на работното време е посочен в две идентични разпоредби: чл.9б,ал.1 НРВПО и чл.26,ал.1 от Наредба № 8121з-36/07.01.2020г.Чл.9,ал.2 от НСОПЗ не се прилага за държавни служители и е предвидена с оглед различната продължителност на дневния и нощния труд, уредена в КТ. Аналогична разпоредба не е предвидена в наредбата по чл.187, ал.9 ЗМВР, защото за държавните служители нормалната продължителност на дневния и нощния труд е еднаква.

Сочи още, че дори и по отношение на работниците, за които се прилага КТ, нормата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ няма отношение към допълнителното възнаграждение за нощен труд, а е относимо към увеличаването на трудовото възнаграждение и при сумирано отчитане на работното време –към установяване полагането на извънреден труд.

Липсата на подобна разпоредба в ЗМВР не представлява празнота в правото, защото уредбата в ЗМВР е пълна и изчерпателна, а подзаконовите нормативни актове, издадени от Министъра на вътрешните работи не съдържат основание за превръщане на нощния труд в дневен, защото разпоредбите на ЗМВР предвиждат еднаква нормална продължителност на дневния и нощния труд на държавните служители –полицейски органи.При паралелно действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение

намират специалните норми, които изключват действието на общите.

Иска от съда обжалваното решение да бъде отменено. Претендират се разноси за двете съдебни инстанции. Направено е възражение за прекомерност на адв.възнаграждение на процесуалния представител на въззиваемия.

В законоустановения срок е постъпил отговор на жалбата от ответната страна – Р. А.. Тя е оспорена като неоснователна. Цитирана е нормативната уредба на заплащането на труда на полицейските служители в МВР в ЗМВР до 10.07.2020 година, като е посочено, че в издадените наредби от министъра на вътрешните работи по силата на законовата делегация на чл.187, ал.9 ЗМВР през процесния период, не е предвидено при сумарно отчитане на работното време отработените часове нощен труд да се преизчисляват с определен коефициент, каквато регламентация е действала до 2015 година. Липсата на изрична норма в този смисъл е празнота в специалната уредба, касаеща служителите на МВР, която следва да бъде запълнена чрез прилагане на съответните норми на НСОПЗ, тъй като в противен случай би се стигнало до по-неблагоприятно положение на ищцата, работеща по служебно правоотношение, спрямо работещите по трудов договор, което е недопустимо. Горният извод не се променя и от постановеното решение на СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициалното запитване на РС –Луковит. Счита, че искът е доказан по основание и размер и правилно е уважен от районния съд. Моли да се потвърди обжалваното решение и да се присъдят разноси за втората инстанция на въззиваемата-ищца.

Съдът като съобрази доводите на страните, въз основа на закона и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е образувано пред първоинстанционния съд по предявен от Р. Д. А., съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Васил Левски“ №16, ет.2, офис 210, чрез адв. Стоянов против Главна дирекция „Гранична полиция“-МВР иск за присъждане на сумата 100 лв, представляваща дължимо допълнително възнаграждение за извънреден труд в размер на 12 часа, за периода от 16.01.2020г до 09.07.2020 година, получени при преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, ведно мораторна лихва в

размер на 10 лв за периода от 30.04.2020г – 31.05.2022г и законната лихва от датата на предявяване на иска- 01.06.2022г до окончателното изплащане на сумата.Твърди се, че ищцата през исковия период е полагала труд на длъжност „полицай „ в ГКПП –Пристанище Бургас към РД „Гранична полиция „-Бургас. Същата е на структурно подчинение на ГД“Гранична полиция“ към МВР. Ищцата е със статут на държавен служител. За положения извънреден труд от 12 часа, получени след преизчисляване на положения нощен труд в дневен с коефициент 1,143, съобразно чл.9,ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, не е заплатено дължимото допълнително възнаграждение. В хода на производството, размерът на претенцията за възнаграждение за положен извънреден труд е увеличен на 224,15 лв за 25,17 часа извънреден труд. Увеличен е размерът на претенцията за мораторна лихва на 45,89 лв.

Предявеният иск е с правно основание чл.178,ал.1,т.3, вр.чл.187,ал.5,т.2 ЗМВР /преди изменението с ДВ бр.60/2020г/.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор, с който ответната страна е оспорила иска. Твърди, че ищцата има статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1 ЗМВР и по отношение на нея намират приложение нормите, регулиращи работното време, съдържащи се в същия нормативен акт.През исковия период е действала Наредба №8121з-36/07.01.2020г на министъра на вътрешните работи, която не предвижда умножаване на часовете положен нощен труд по коефициент 1,143, като полученото число да се сумира с общия брой отработени часове за същия отчетен период. Счита, че е налице изрична уредба, касаеща начина на изчисляване и отчитане на извънредния труд и нощния труд при сумирано отработено време на тримесечен период. НСОРЗ, издадена на основание КТ се прилага само за трудови правоотношения. Нормата на чл.187 ЗМВР се явява специална по отношение на общите правила в КТ. Оспорено е твърдението в исковата молба, че в специалната уредба има празнота, която предполага субсидиарно приложение на КТ и на подзаконовите нормативни актове, приети на основание КТ.В специалния закон продължителността на работното време през деня и през нощта за полицейските служители е еднаква. За да се твърди, че е налице полагане на извънреден труд, който не е заплатен, следва ищцата действително да е работила извън установеното за него работно време по график.Счита, че превръщането на нощните часове в

дневни е установено с цел увеличаване на заплащането за положен нощен труд ,а не генериране и заплащане на извънреден труд.

Първоинстанционният съд е уважил изцяло предявените искове, като е изложил мотиви, че в подзаконовите нормативни актове, издадени на основание законова делегация, липсва норма, уреждаща преобразуването на часовете положен нощен труд в коефициент 1,143, което обаче не би следвало да се тълкува като законово въведена забрана, тъй като такава би била противоконституционна и би поставила служителите в МВР в по-неблагоприятно положение от другите държавни служители по отношение на заплащане на допълнителни възнаграждения. При това следва да бъде възприета като празнота в уредбата на реда за компенсиране на работа извън работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките. Съдът е приел, че следва да се прилага субсидиарно общата НСОПЗ.

На основание чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта-в обжалваната част,по останалите въпроси е органичен от посоченото в жалбата.

При извършената служебна проверка се констатира ,че обжалваното решение е валидно и допустимо.

По наведените оплаквания от въззивника за неправилност на решението, съдът намира следното :

Безспорно е по делото, че ищцата е служител в МВР, със статут на държавен служител по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Безспорно е също така,че за периода от 16.01.2020г до 09.07.2020г тя е полагала труд на смени по график, включително и за времето от 22 часа до 6 часа, като нощният труд е 176 часа /в този смисъл заключението на вещото лице по назначената съдебно-икономическа експертиза/.Вещото лице е дало заключение, че след преизчисление на положения нощен труд в дневен, с коефициент 1,143, той възлиза на 201,17 часа.Разликата между отчетения нощен труд и преизчисления е 25,17 часа, той не е заплатен, а дължимото възнаграждение за положения извънреден труд след преизчислението е в размер на 224,51 лв. Съобразно заключението на вещото лице размерът на мораторната лихва е 45,89лв.

Основното възражение във въззивната жалба е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат специалните правни норми в

ЗМВР и наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, на основание законната делегация на чл.187,ал.9 ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време,за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата , времето за отдых и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като няма непълнота на нормативен акт, която да бъде преодоляна чрез прилагане на НСОПЗ.

Съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, едно от които е за извънреден труд /чл.178,ал.1,т.3 ЗМВР/. Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно, 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица /чл.187,ал.1 ЗМВР, преди изменението с ДВ бр.60/2020г /.Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни –подневно ,а за работещите на 8- , 12- или 24-часови смени-сумарно на тримесечие /чл.187,ал.3 ЗМВР, преди изменението с ДВ бр.60/2020г /. Работата извън редовното работно време от 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечие –за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50% увеличение върху основното месечно възнаграждение /чл.187, ал.5, т.2, вр. ал.6 ЗМВР, преди изменението с ДВ бр.60/2020г . Разпоредбата на чл.143,ал.1 КТ съдържа дефиниция на понятието“извънреден труд“- това е трудът, който се полага от работника, със знанието и без противопоставянето на работодателя, извън установеното за него работно време. В чл.50а от ЗДСл е посочено ,че извънреден е трудът, който се полага от държавния служител, извън установеното за него работно време, освен в случаите на чл.50 ЗДСл, въз основа на мотивирана писмена заповед на органа по назначаването.В ал.2 на същия законов текст е налице препращане към КТ относно допустимостта, продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд. При преценката дали служителят/работникът е положил извънреден труд се изхожда от нормалната продължителност на работното време. Безспорно ищцата има качество държавен служител –полицейски орган по смисъла на чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР. Чл.187,ал.3 МВР/ преди изменението с ДВ бр.60/2020г/ е предвидил, че при работа на смени е

възможно полагане на труд през нощта между 22 часа и 6 часа, като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Анализът на тази разпоредба сочи, че посочените 8 часа нощен труд са максимално допустимите, но не и че това нормалната продължителност на работното време през нощта. В подкрепа на това е и фактът, че законодателят е използвал термина „**средно 8 часа**“ за всеки 24-часов период. Аргумент в подкрепа на това е, че след изменението на ЗМВР, чл.187,ал.1/ДВ бр.60/2020г/ вече нормативно е определена нормалната продължителност на работното време през нощта на 8 часа. Поради това съдът не споделя тезата на въззивника, че нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители –полицейски органи е 8 часа и е равна на нормалната продължителност на дневното работно време, а счита, че в ЗМВР не е фиксирана такава нормална продължителност на работното време през нощта. За процесния период е действала Наредба № 8121з-36/07.01.2020г на министъра на вътрешните работи,която не съдържа норма, предвиждаща преобразуване на часовете нощен труд с коефициент 1,143. Следва да се отбележи, че редът и начинът на отчитане на работното време, при сумирано такова, не е уреден в КТ , ЗМВР или ЗДСл. То е предмет на подзаконова нормативна уредба. По отношение на работещите по трудови правоотношения това става чрез НСОРЗ и Наредбата за работното време, почивките и отпуските/НРВПО/. Чл.9а, ал.4 от последната предвижда, че когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя по ал. 3 се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд, с коефициента по чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ. Съответно чл. 9г от НРВПО предвижда отработените часове от работника/ служителя, които в края на периода, за който е установено сумирано изчисляване на работното време, са повече от часовете, определени съгласно чл. 9б, да се отчитат за извънреден труд по реда на чл. 149 от КТ пред инспекцията по труда. Съгласно чл. 9, ал. 2 от НСОРЗ, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място. Тъй като според КТ нормалната продължителност на дневното работно време е 8 часа, а на нощното- 7 часа, то отношението между двете величини формира

коэффициент 1, 143. Подзаконовите нормативни актове, издадени на основание законовата делегация на чл.187,ал.9 от ЗМВР/преди изменението от 2020г/, с изключение на наредбата от 2014г, не съдържат регламентация, аналогична на тази в подзаконовите нормативни актове, издадени по КТ и по –конкретно НСОРЗ. С оглед на коментираната по-горе липса на законова норма, уреждаща нормалната продължителност на работното време през нощта за държавните служители , вкл.и тези по чл.142,ал.1,т.1 ЗМВР, то настоящият състав намира, че за неуредените случаи следва да се приложат разпоредбите,които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта-чл.46,ал.2 ЗНА. В случая става дума за непълнота, а не за празнота на законов акт, както изрично е посочено в цитираната разпоредба на Закона за нормативните актове.След като е безспорно , че полицейските служители са държавни служители, то за неуредените случаи в ЗМВР следва да се приложи общия ЗДСл. Съгласно принципните разяснения, дадени в т.23 на ТР №6/06.11.2013г на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Обратното би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите,работещи по трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител /подобно на пар.1а-нов –ДВ,бр.69/2008г,отм.-ДВ-бр.88/2010г от ДР на отменения ЗМВР/, доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл.67,ал.3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.Чл.50а ,ал.2 от ЗДСл също препраща към КТ ,относно продължителността, отчитането и заплащането на извънредния труд.При липсата на нормативно уредена нормална продължителност на работното време през нощта за полицейските служители, следва да се приеме за такава посочената в чл.140,ал.1 КТ -7 часа при 5-дневна работна седмица.В цитираната във въззивната жалба на

ответната страна наредба на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумарно изчисляване на работното време. Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от министъра на вътрешните работи, при наличието на непълнота на уредбата, следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл.9, ал.2 от цитирания нормативен акт, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1,143. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд - часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ), са извънреден труд. Поради това съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не намира приложение по отношение на държавните служители в МВР и че след превръщането на нощните часове в дневни не се кумулира извънреден труд.

Що се отнася до възражението, че нормата на чл.9, ал.2 от НСОПЗ няма отношение към допълнителното възнаграждение за нощен труд, а е относимо към увеличаването на трудовото възнаграждение и при сумирано отчитане на работното време – към установяване полагането на извънреден труд, то следва да се има предвид, че районният съд не е присъдил допълнително възнаграждение за нощен труд, а възнаграждение за извънреден труд.

Съдът намира, че следва да изложи мотиви във връзка с решение на

СЕС от 24.02.2022г по дело С-262/20, образувано по преюдициално запитване, отправено от РС –Луковит. В него е прието,че чл.8 и чл.12, буква а/ от Директива 2003/88ЕО не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда ,че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня.Съдът е приел,че във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд.В националното законодателство изобщо не съществува до 2020г /вкл. и през иския период/ норма, определяща нормалната продължителност на нощния труд на държавните служители в системата на МВР, така ,че отговорът на този въпрос не променя становището на настоящия състав.В тази връзка са изложени мотиви в решението. От друга страна, предвиденото заплащане на нощния труд от 1 лв за всеки отработен час и ободряващи напитки, според съдът, не може да компенсира особената тежест на нощния труд,по смисъла вложен в решението на СЕС. Следва да се има предвид, че посочената ставка е определена и в чл.8 от НСОПЗ , и работниците по трудово правоотношение също получават допълнително възнаграждение в този размер за всеки отработен час нощен труд, което води до извод,че в това отношение е налице равно третиране между държавните служители в МВР и работещите по трудово правоотношение.Остава обаче различното третиране на двете категории лица по отношение на преобразуването на нощните часове в дневни.Това означава ,че посоченото допълнително заплащане от 1 лв на час не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение.Налага се извод за липсата на такъв механизъм за гарантиране на защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по –голяма продължителност на нощния труд. Други придобивки- ранно пенсиониране, по-дълъг платен годишен отпуск, допълнителни възнаграждения определени със закон или акт на МС и др. съдът не счита като такива, компенсиращи конкретно тежестта на полагания нощен труд.По отношение на приетото от СЕС ,че чл.20 и 31 от ХОПЕС допускат определената в законодателството на държава –членка нормалната продължителност на нощния труд от седем часа за работниците

от частния сектор да не се прилага за работниците от публичния сектор, вкл. полицаи и пожарникари, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерна с тази цел, следва отново да се има предвид, че до 2020г няма определена нормална продължителност на нощния труд за полицаите, такава е определена по-късно. Специфичният характер на работа на служителите в МВР, свързана със защита правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността и опазване на обществения ред не може да бъде възприет като обективен и разумен критерий, свързан с допустима от закона цел за неприлагане на преобразуването на часовете положен нощен труд в дневен. Това е така, тъй като посочените по-горе придобивки са свързани именно със специфичния характер на длъжността. Показателно е, че до м. август 2016г наредбите на министъра на МВР са предвиждали такова преобразуване и отпадането му след този момент не е обосновано с никаква допустима от закона цел. Но дори да се приеме, че такава е налице, както бе посочено по-горе в полза на служителите в МВР не са предвидени мерки за защита за компенсиране на особената тежест на положения нощен труд.

По разноските : с оглед изхода от спора следва да се присъдят разноски пред първа и втора инстанция в полза на въззиваемата в размер на 500лв. Възражението за прекомерност на адв.възнаграждение, направено от въззивника, е неоснователно, тъй като заплатеният адв.хonorар е в рамките на минимума по Наредба №1 от 2004г за минималните адв.възнаграждения. Видно от представения договор за правна помощ, между страните е уговорено възнаграждение за защита по иска за главницата в размер на 400лв, а по иска за лихви -100лв, в рамките на минималния адв.хonorар по цитираната наредба, с оглед цената на исковете. Съобразно цитираната практика на ВКС в молбата на ответницата заплатеното от страната възнаграждение за адвокат се определя дали е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, като съдът, при направено възражение от насрещната страна в срок, може да присъди по-нисък размер на разноските в тази част, но не по-малко от минимално определения размер съгласно чл. 36 от ЗАдв.

От значение е търсеният материален интерес, който при обективно кумулативно съединение на искове, се определя върху цената на всеки от

исковете, по отделно, а не в сбор. Съгласно чл. 68 от ГПК цената на иска е паричната оценка на предмета на делото. За защита на различни интереси се предявяват обективно или субективно съединени искове. Съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатските възнаграждения за осъществяване на процесуално представителство по граждански дела се определя съгласно цената на всеки иск, съобразно вида и броя на предявените искове. Съгласно чл. 7, ал. 2 от посочената наредба, определянето на адвокатското възнаграждение става съобразно материалния интерес, но тълкувани, разпоредбите на чл. 7, ал. 2 във вр. чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, както и като се вземе предвид вида на съединяване на исковете, следва, че под материален интерес по смисъла на чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, законодателят е имал предвид цената на всеки от обективно кумулативно съединените искове, а не техният сбор- определение № 146 от 4.04.2022 г. на ВКС по ч. т. д. № 358/2022г.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2199/11.10.2022г постановено по гр.д.№3546/2022г на районен съд –Бургас.

ОСЪЖДА ГД “Гранична полиция“ , адрес: гр.София, бул.“Княгиня Мария Луиза“№46, да заплати на Р. Д. А., ЕГН *****, съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Васил Левски“ №16, ет.2, офис 210, чрез адв. Стоянов съдебно-деловодни разноси в размер на 500лв пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

